

tes, dersom man, for at gjøre den anvendelig paa disse Farter, vilde sætte en Grændse af 25. Det maa jo nemlig vel erindres, at de Skibe, der her er Tale om, ikke behøve at være Passagereskibe. Derfor er det saa vanskeligt at opstille en Regel, fordi det ikke altid er Passagereskibe, men Skibe, der ved Siden af kunne have en helt anden Last, men der kan ogsaa netop derfor være god Anledning til at føre Kontrol med de Skibe, der kun gaa herfra til England, uagtet Passagerernes Antal ingenlunde løber op til 25, ja, maaffe ikke til 10. Der kan i Forveien fra Stettin, eller hvorfra det nu er, være saa Mange med, at f. Ex. et Tillæg af 5 bliver et meget væsentligt Tillæg. Altsaa, medens jeg erkjender, at det er et Spørgsmaal, som kan overveies, om der skal sættes nogen Grændse, maa jeg dog mene, at den ikke maa sættes saa høit som til 25, dersom man derved vil udrette Noget. Jeg tror, dette er ganske klart, naar man vil overveie, hvorledes Forholdet stiller sig i Virkeligheden. Der er endnu den Vanskelighed — Dette Spørgsmaal har nemlig været overveiet under Sagens Forberedelse —, at, skal der sættes en Grændse, saa kan den ikke godt sættes med Hensyn til § 2, men kun med Hensyn til § 1; thi det er klart, at, hvad enten der er nogle flere eller nogle færre Passagerer, er Sagen ikke mindre farlig, naar der kommer (En ombord), der bærer en Epidem med sig. Altsaa stiller Sagen sig paa en forskjellig Maade med Hensyn til § 1 og § 2. — Med Hensyn til de Bemærkninger, som et æret Medlem (Sesben) fremsatte angaaende § 2, vil jeg blot sige, at der dog vist egentlig kun kan være Tale om en Redaktion. Reglen er dog væsentligst stillet imod Udvandringsagenten. Det hedder nemlig: „Udvandringsagenten er ansvarlig for, at de Udvandrere, hvis Befordring han har paataget sig, fremstilles til Bægesyn“, og netop dette, at man vanskeligt kan stille Reglen imod den, der vil udvandre, er en af Grundene, hvorfor jeg ikke har troet, det gif an at ordne Sagen ved Benyttelse af den kongelige Anordningsmyndighed, som er hjemlet i Slutningen af § 8 i Loven af 1868; thi det er en egen Sag at kalde det et Element i Kontrakten mellem Udvandrer

og Agenten, at Bedkommende skal lade sig fremstille til en vis Undersøgelse, ligesaa lidt som det, at Skibet skal være indrettet paa en vis Maade. Det kan ikke negtes, at Reglen gaar ud paa en Forpligtelse for den paagældende Udvandrer, om den end overensstemmende med Lovens hele Anlæg i Formen er rettet imod Udvandringsagenten; men det vil dog sikkert findes i sin Orden, at i saadanne Forhold, hvor Bedkommende ikke kan siges at staa aldeles frit, maa der finde nogen Kontrol Sted, som den Enkelte maa underkaste sig for alle de Andres Skyld. En anden Sag er, at der her er en Grændse, som man ikke maa tro, at man iber videre kan overskride. Jeg skal afvente, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Ploug) yderligere maatte mene, at det kan foreskrives ved Loven, inden jeg udtaler mig derom. Det forekommer mig nemlig, at det ærede Medlem gif overordentlig let hen over, hvad der i Virkeligheden skulde fordres, medens han udførlig dwælede ved den formelle Side, ved den Tanke, at der gennem Skat, et Paalæg paa Udvandrere, skulde tilveiebringes Midler til at organisere et Bureau eller hvad man vil kalde det. Denne Tanke er, som de Herrer kunne vde, mig ingenlunde fremmed. Der er oftere for Ministeriet af Kjøbenhavns Politi fremsat Dnske om at maatte blive fri for de Forretninger, der paahvile det i saa Henseende, og om at der maaatte blive gjort Udvei til et eget Tilsyn. Om det er hensigtsmæssigt, om det vil være nødvendigt, afhænger ganske væsentlig af Omfanget af de Pligter, man vil paalægge Tilsynet, og derfor tror jeg, at Hensigtsmæssigheden eller, for at bruge et stærkere Udtryk Nødvendigheden af en saadan Institution væsentlig afhænger af den Udvidelse, som man tror at kunne give hele det offentlige Tilsyn. Saalænge jeg ikke i saa Henseende faar en bestemt Forestilling om, hvad det ærede Medlem tror deri kan gjøres, tør jeg ikke udtale nogen Anskuelse derom. Det kan naturligvis kun være mig kjær, dersom Thinget efter en notere Overbetelse maatte mene, at man kan træffe yderligere Forholdsregler, men man maa dog, tror jeg, der vogte sig for at hengive sig til en Selvfuffelse. Man maa